

ZAČÍNÁJÍ NA „I“ - „J“

- 1 Dlouho očekávaný syn, nazývaný dědicem smlouvy.
- 2 Představený synagogy v Kafarnaum, kterému zemřela dvanáctiletá dcera.
- 3 Králův syn známý svým úzkým přátelstvím s mužem, kterého jeho otec nenáviděl.
- 4 Místo, kde zemřela a byla vzkříšena věřící žena, která podporovala chudé.
- 5 Muž z dvojčat, který při narození držel patu svého bratra.
- 6 Muž, který si vyžádal mrtvé Ježíšovo tělo a pohřbil je.
- 7 Nejníže položené město na světě, kterého se Izraelci zmocnili krátce po vstupu do zaslíbené země.
- 8 Žena izraelského krále, která sváděla národ k hříchu. Její smrt předpověděl prorok.
- 9 Tchán, který svému zeťovi moudře poradil, jak si má zorganizovat práci.
- 10 Abrahámův syn, který bezmála zemřel žízni.
- 11 Jaké bylo původní jméno muže s velmi významným postavením, jenž se v zemi, kde dlouho žil, nazýval Safenat Paneach.
- 12 Bohatý muž, který byl známý svou neochvějnou vírou a vytrvalostí v těžkostech.
- 13 Prorok, jehož listy byly spáleny, a přece se nám dochovaly.
- 14 Mojžíšova matka, která důmyslně zachránila své dítě.
- 15 Název údolí, které je stejné jako jméno čtvrtého izraelského krále.
- 16 Mojžíšův nástupce, který vedl izraelská vojska při dobývání zaslíbené země.
- 17 Název řeky, která pramení na hranicích Sýrie a ústí v Mrtvém moři.
- 18 Prorok, který je nazýván „mesiánským prorokem“ a jehož jméno nese jedna starozákonní kniha.
- 19 Ježíšovi učedníci, kterým bylo pro jejich prudkou povahu přezdíváno „synové hromu“.
- 20 Syn starých manželů, který se narodil šest měsíců před Ježíšem a žil asketicky v poušti.

1 - IZÁK (1 Moj 15,4-5; 21,1-3), 2 - JAIROS (Mar 5,22; Luk 8,41), 3 - JÓNATAN (1 Sam 18,1-4; Sam 1,4-12.17-27), 4 - JOPPE (Sk 9,36-42), 5 - JÁKOB (1 Moj 25,24-26), 6 - JOSEF Z ARIMATIE (Luk 23,50-52), 7 - JERICHO (Joz 6.kap.), 8 - JEZÁBEL (1 Král 16,29-33; 2 Král 9,35-37), 9 - JITRO (2 Moj 18,1.13-27), 10 - IZMAEL (1 Moj 16.15; 21,17-20), 11 - JOSEF (1 Moj 41,44-45), 12 - JÓB (kniha Jób), 13 - JEREMJÁŠ (Jer 36,20), 14 - JÓKEBED (2 Moj 2,3-10; 6,20), 15 - JÓŠAFAT (Jóel 4,2; Král 22,41; 2 Par 17,1), 16 - JOZUE (Joz 1,1.2; 3.kap.), 17 - JORDÁN (4 Moj 34,12), 18 - IZAJÁŠ, 19 - JAKUB A JAN (Mar 3,17), 20 - JAN KRÁTITEL (Luk 1,7-24; Mar 1,1-8)

HŘIVNA

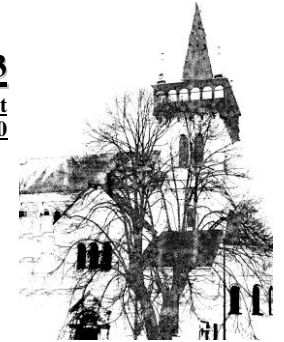
leden - únor 2013

2013 / 02

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 21.1.2013 do 3.2.2013

den	hod.	úmysl
21.01.	pondělí -----	
22.01.	úterý KA 18:00	za otce a děti a za zdraví pro rodinu
23.01.	středa KA 8:00	za živé a † z rodu a duše v očištění
24.01.	čtvrtek	Památka sv. Františka Saleského
	KA 8:00	za Boží požehnání, lásku a Boží milosrdenství pro Vladimíra
25.01.	pátek	Svátek Obrácení sv. Pavla
	KA 18:00	za Boží pomoc a požehnání pro dceru Vendulku
26.01.	sobota DD 13:30	za farníky
	KA 18:00	za † Zdeňka Stehlíka
27.01.	neděle	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO 8:30	za uzdravení dcery
	TT 10:00	na úmysl
28.01.	pondělí -----	
29.01.	úterý KA 18:00	za † Jana, Veroniku, děti a nevěsty
30.01.	středa KA 8:00	za † manžele Kmínkovy
	KA 20:00	NIKODÉMOVA NOC <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace v tichu a ve tmě do 22:00 - možnost přijetí svátosti smíření</i>
31.01.	čtvrtek	Památka sv. Jana Boska
	KA 8:00	za rodiče Nesvačilovy, dcery, syna a celý rod
01.02.	pátek KO 18:00	za Cyrila a Emílii Milošových
02.02.	sobota	Svátek Uvedení Páně do chrámu
	KO 8:30	za † maminku
	TT 10:00	na úmysl
	DD 13:30	za farníky
	KA 18:00	za syna Petra a jeho rodinu <i>před touto mší sv. se nevysluhuje svátost smíření</i>
03.02.	neděle	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO 8:30	za † Jana Derňára
	TT 10:00	na úmysl

pátek 1.2. první pátek v měsíci - svátost smíření v kostele od 16:30
neděle 3.2. první neděle v měsíci - při mši sv. v 8:30 sbírka na Koštofrank
- adorace v kapli 14:00 – 16:00

SV. VINCENC ZE ZARAGOZY (22.1.)

Pocházel z Aragonie (území dnešního Španělska). Své vzdělání dovršil pod patronací biskupa Valeriána v Zaragoze. Ten jej také vysvětil na jáhna a učinil z něj svého pomocníka k hlásání Božího slova. Vincenc se osvědčil svým řečnickým nadáním a dalšími ctnostmi.

Za pronásledování císařem Diokleciánem byl ve Valencii u moci Publius Dacián, který pilně plnil císařovy rozkazy. Jím pověřeni biřici odvedli v řetězech biskupa Valeriána i s jeho jáhnem k Daciánovu soudu do Valencie.

Mladý Vincenc vystupoval jako mluvčí biskupa a velmi neohroženě hájil víru. Prohlásil: „Jsme křesťané a vyznáváme víru v Ukřižovaného Krista a jsme hotovi za ni položit i život.“ Daciánovi, který jej dal krutě zmučit na skřipci, řekl: „Jsem připraven trpět pro Krista víc, než tvá zloba může vymyslet.“ Byl rozdrásán a pečen na rožni.

Některé zprávy uvádí, že biskup Valerián byl poslán do vyhnanství, jiné, že zemřel už ve vězení. Tělo Vincence mělo být potravou dravců, ale dle legendy tomu zabránila přítomnost havranů. S velkým kamenem pak bylo vhozeno do moře. Přesto je křesťané našli vyplavené na břehu a s úctou pohřbili. Sv. Vincenc je jedním z umučených jáhnů vzývaných v litanii ke všem svatým.

Atributy: červená jáhenská dalmatika, havran, kříž, oheň, rošt.

TICHO A MLČENÍ

„Bůh nesídlí tam, kde je hluk“ (1 Král 19, 11-12). Matka Tereza řekla: „Modlitba se zdá těžká, když člověk přesně neví, jak se má modlit. Abychom se mohli modlit, musíme se učit mlčet. Lidé, kteří se umějí modlit, jsou lidé, kteří milují mlčení“.

Ticho je dnes velmi vzácné, úplně ticho je spíše vzácností. Mlčení v tomto smyslu se nemyslí „tichá domácnost“ - „Nemáme si co říct“, je to spíše zmlknutí z bdělého naslouchání a poslušnosti k mluvčímu. Bůh často vyzývá Izraele: „Slyš, Izraeli...“

Aby se nám to podařilo, potřebujeme mlčet. Nestačí ztišit se navenek, zvláště tehdy se totiž dostavuje „vnitřní hluk“, myšlenky se honí sem tam. Nejde jen o nemluvení, ale o prožívání ticha. Bůh člověku pomáhá osvobodit se od sebe sama, svých starostí a přání, představ, strachů, zranění a vzpomínek.

Nazaretský domek nás učí především mlčení. Kéž by v nás znovu ožila nejhlubší úcta k mlčení: vždyť je obdivuhodným a potřebným stavem mysli právě pro překotný a bouřlivý život v našem věku, kdy na nás útočí tolikerý křik, povyšování a vřava.

Ty nazaretské ticho, nauč nás nastálo se upřít k dobrým myšlenkám a soustředit se na duchovní nitro, provždy se rádně přichystat k naslouchání tajemným Božím záměrům a návodům pravých učitelů; nauč nás, nakolik je potřebná a platná příprava, učení, meditace, vlastní vnitřní řád života a modlitba, již v skrytu přihlíží samotný Bůh.

(papež Pavel VI.)

(P. Tomáš Roule)

I UPROSTŘED VŠECH NEJISTOT MOHU BOHA CHVÁLIT

Nechci zde hájit poněkud zavádějící frázi: „Za všechno Bohu děkujte, za všechno ho chvalte, ať to chápete nebo ne...“ V některých případech by tato rada mohla vést rovnou do bláznince... Písmo nám ale neříká, že máme děkovat ZA VŠECHNO, nýbrž VE VŠEM, ZA VŠECH OKOLNOSTÍ (srov. 1 Tes 5,18). A to je něco úplně jiného. I když prožívám nepochopitelnou zkoušku a temnotu, mohu v suché víře děkovat, že mě Bůh neopustil, protože slíbil, že mě neopustí...

Uprostřed existenčních nejistot a strachů mohu Boha chválit ne za to, že nemám čím zaplatit nájem, ale za to, že „jemu na nás záleží“ (1 Petr 5,7). Nemusím z plna hrdla děkovat za to, že můj muž je otrokem alkoholu a děti jsou nevěřící, ale za to, že Bůh je miluje, že je stále hledá, i když oni jej nehledají, a jde za nimi jako za tou zbloudilou ovci do každé rokle, do každého trní...

Ovšem příběh o Jobovi nám ukazuje, že i k tomuto typu děkování a chval máme právo dorůst, aby naše modlitba mohla jít ze srdce a z přesvědčení, nikoli „z vrchu hlavy“. Kolikrát už jsme slyšeli pěkná kázání o tom, jak Job děkoval při těch hrozných ranách a chválil Boha. Jak to jen pěkně a statečně zní: „Pán dal, Pán vzal, budiž jméno Páně pochváleno.“ Tenhle příkladný postoj však Jobovi vydržel pouze dvě kapitoly - zbylých čtyřicet kapitol zabírají převážně jeho výčitky Bohu, místy doslova reptání či rouhání, sebeobhajoba a dohadování se se svými rádci... Tohle nás však nakonec tolik neudiví (pokud nežijeme dočista ve skleníku).

Velmi překvapující je až závěr knihy: Po dlouhé Boží řeči k Jobovi (která nevysvětluje smysl všech zkoušek, ale spíš odhaluje nepatrnost člověka před Božím majestátem), se Bůh nečekaně obrací k Jobovým rádcům, kteří se celou dobu snažili Joba dotlačit do „správného“ zbožného postoje (aby přece přiznal svoji vinu, aby nereptal a vzdal Bohu chválu atd.), a říká jim (Elifazovi): „Můj hněv plane proti tobě a proti oběma tvým přátelům, protože jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Jób... Obětujte za sebe zápalnou oběť a můj služebník Jób ať se modlí za vaše poblouzení, že jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Jób“ (Job 42,7-8).

To je lekce! Takže ony se nakonec rouhavé Jobovy řeči Bohu líbily víc než všechny zbožné a duchovní řeči jeho přátel! Jak je to možné? To máme tedy všichni začít Bohu v modlitbě vyčítat a nadávat, místo abychom ho chválili?

Vždycky určitě ne, ale Bůh tu nepochybně ukazuje na jednu věc: Líbí se mu, když je náš vztah k němu bezprostřední, bez falše (i bez sebesvatější falše), když si před ním dokážeme vylévat své srdce, nejenom hlavu či ústa (tolikrát plná zbožných frází, s kterými se neztotožňujeme). Ano, modlitba skutečných Božích přátel (proroků a žalmistů) nebyla nikdy tak strojená, jako bývá naše modlitba, jak upozorňuje Hans Buob:

„V našich modlitbách je často mnoho vyumělkované zbožnosti. S tím se v žalmech nesetkáme. Tam je člověk před Bohem poctivý a říká, co cítí. To není hned hádka s Bohem. Vyslovte to upřímně, když vám tak je. 'Pane Bože, mám na tebe zlost, protože jsi to neudělal podle mé vůle. Pane, vím, že to není správné, ale říkám ti to, abys mě uzdravil!'... Musíte před Bohem vyslovit, co máte na srdci. Neříkejte: 'Milý Bože, je to bezvadné, jsi tak prima!', když ve svém nitru cítíte něco úplně jiného. To by byla přetvářka. Bůh hledí do srdce a miluje pravdu.“

(Kateřina Lachmanová)

Svatý Daniele Comboni prosím, doprovázej svými přímluvami všechny naše zemřelé, zvláště pak Daniela Soldáta, Jirku Kocourka, Milana Matouška staršího, paní Zdeňku Kouckou a v neposlední řadě Míru Prokeše; prosím doprovázej i všechny rozpadající se rodiny v Semilech; doprovázej také všechny z nás, abychom si stále dokázali očišťovat srdce a tím stále jasněji a vstřícněji chápali, zakoušeli, radovali se a spolupracovali s Božím Duchem, který k nám mluví v lehkém vánku a Jediný nás vede tím správným směrem. Skrze Krista našeho Pána, Amen!

Váš i Kristův hříšný poutník Lukáš

*Busta sv. Daniele Comboniho
na zahradě Dar Comboni for Arabic Studies v Káhiře.*

Z VRABČÁKU K NILU

Díl desátý: Poprvé o svatém Danielu Combonim

Drazí mi Semilané, je polovina ledna a já Vám píši první povánoční dopis z mé čím dál více oblíbenější Káhiry. Musím přiznat, že jsem tento dopis začínal asi nastokrát. Nejprve jsem chtěl jen děkovat, pak jsem jen vzpomínal, pak jsem se zamýšlel nad všelijakými problémy, se kterými jsem se v Semilech setkal, a že jich nebylo zrovna málo (nevěra, rozchod, smrt...). Všechny pokusy napsat dopis jsem však postupně škrtnal, mačkal a házel do koše.

Tuším, že důvod toho, proč mi nešlo napsat ani řádku, byl v mém srdci. To bylo až příliš pohlceno Semilami, příliš vzpomínalo na kamarády, příliš si oživovalo prožité zážitky. Tím vším však bylo slepé a hluché k vanutí Ducha. Nebylo tak schopné zakusit tu správnou in-spiraci. A tak snad nyní zase o trochu více chápu, proč budoucí kněží musí žít nějakou dobu „mimo tento svět“ v tzv. semináři, kde se připravují na své budoucí poslání. Snad, aby se naučili dobře slyšet a vidět vanutí Ducha a tuto schopnost si s sebou přinesli i zpět do světa, kde budou ze všech stran bombardováni prožitky a zážitky...

Když jsem přijel před Vánoci do Semil a poprvé byl v sakristii našeho kostela sv. Petra a Pavla, stejně tak jako když jsem byl v naší kapli svatých Zdislavy na faře... slzy mi stékaly po tvářích (což jsem nedal najevo ani brvou) a proč ty slzy kapaly? Pan farář totiž nechal zarámovat fotografii obrazu sv. Daniele Comboniho, který jsem vyfotil někdy v říjnu v kapli v Dar Comboni v Káhiře. Nyní tedy visí „kopie“ tohoto obrazu v naší semilské kapli i v naší sakristii. Svatý Daniele se tak bezesporu stal tichým nebeským společníkem naší semilské farnosti. Deo gratias!

Tedy jak pro svou neschopnost slyšet vánek Ducha, tak pro nebeského spojence Semilanů, jsem se rozhodl, že Vám nyní předložím první díl životopisu tohoto světce. Myslím, že by mi i mí drazí káhirští comboniáni neodpustili, kdybych Vám něco málo nenapsal o samotném jejich zakladateli. Jak mi však velí svědomí: odpusťte mi prosím všechny gramatické a stylistické chyby a nedostatky. Nehraji si zde na spisovatele, natož pak na umělce, který přichází dennodenně do styku s In-spirací. Jsem jen ten, který Vás má rád a chce to dát najevo i přesto, že je starý nemotora a neumí bez chyby napsat ani řádku.

Dne 15. března roku 1831 se v severní Itálii ve vesničce Limone sul Garda ležící někde mezi Bergamem, Veronou a Trentem narodil malý Daniele. Vesnice je situována u jezera Largo di Garda, kraj také není daleko ani od slavných Benátek. Rodiče Alois a Dominika byli původně zaměstnáni na zdejším zemědělském statku, když se zde převážně pěstovaly citrony. Otec zde pracoval jako zahradník a maminka jako hospodyně, později však byla již jen v domácnosti. Celkem počali osm dětí z nichž se dospělého věku dožili pouze dva synové. Daniele a jeho bratr, ten však zemřel v pouhých 21 let.

Ve vesničce Limone sul Garda začal Daniele i chodit do místní školy, kterou navštěvoval do svých jedenácti let. Jeho otec, když poznal, že syn má výjimečné vlohy, tak se rozhodl, že syna pošle do Verony, aby ve studiu pokračoval v malém diecézním semináři, jako denní žák. Daniele do Verony skutečně odjel, ovšem již záhy se ukázalo, že školní výdaje spojené se studiem v semináři byly moc vysoké a tak se Daniele měl

vzdělání vzdát a vrátit se domů, kde by se začal zřejmě věnovat zahradničení. Jeho studijního talentu si však povšiml veronský kněz Nicholas Mazza, který již před nějakým časem založil školu pro nadané děti z chudých rodin, kterým situace nedovolila platit vzdělání. Studium Danielovi nabídl, otec souhlasil a tak zde začal studoval od února 1843.

Znalci Comboniho života právě do tohoto institutu zařazují první chuť stát se misionářem. Když si všimají několika skutečností. Například toho, že zde Daniel začal číst příběhy japonských mučedníků, které ho velice oslovovaly až natolik, jak sám vzpomínal, že se chtěl stát mučedníkem pro víru.

Vedle toho nelze přehlédnout fakt, že i sám ředitel institutu p. Nicholas Mazza se o misionáře vášnivě zajímal a dokonce snil o tom, že svůj veronský institut jednou bude sloužit ke vzdělání mladých Afričanů.

Další neopomenutelnou osobou, která Daniele Comboniho jednoznačně ovlivnila byl jeden z bývalých Mazzových žáků, absolventů veronského studijního institutu, Angelo Vinto. Ten se později stal knězem misionářem v Africe, když přitom působil v Súdánu. Po návratu do Itálie se usadil právě ve Veroně a Mazziniho institut často navštěvoval, právě v době, kdy zde studoval Daniele. Pater Angelo Vinto se do Itálie vrátil s tím cílem, aby našel, vychoval a později i vyslal do Afriky nadějně studenty, kteří se cítí být povoláni k misijní činnosti. Sám Daniele Comboni ve vzpomínkové knize právě sem řadí zrod svého misionářského povolání. Jednoznačně jej spojuje s příchodem otce Angela Vinta do Verony. V lednu 1849, ve svých sedmnácti letech si Daniele poklekl před Nicholase Mazzu a symbolicky zasvětil svůj život práci ve Střední Africe.

V následujících letech začal Daniele studovat teologii a připravoval se na kněžství. Po těchto studiích se ještě školil v několika praktických oblastech, když například získal základní zdravotní vzdělání. Na kněze byl vysvěcen v prosinci 1854, ve svých 23 letech. V tomto období se také zasadil o pomoc při vypuknutí morové epidemie v okolí Verony. Jeho zdravotnické znalosti zde byly velmi užitečné.

V roce 1857 se ředitel školního veronského institutu Nicholas Mazza rozhodl vyslat expedici podél Nilu s úkolem otevřít zde misii. Mezi vybranými nemohl chybět ani p. Daniele Comboni. Do tohoto období je však zařazována i doba jakési neútěchy a pochybností. Daniele totiž na jedné straně cítil veliké a silné volání k misijnímu způsobu života, ale zároveň neztrácel ze zřetele své rodiče. Kteří již byli v pozeňnaném věku a protože zůstali sami, jejich život byl čím dál těžší. Daniele tedy pociťoval v sobě morální nutnost postarat se o své rodiče. Chtěl tomu i obětovat své vnitřní srdeční tíhnutí.

Je zajímavé, jak Daniele k těmto vnitřním problémům přistoupil: stáhl se do ústraní a své původní rozhodnutí stát se misionářem znovu předložil Bohu. Pod duchovním vedením otce Maraniho tak chtěl znovu poznat Boží vůli s ním. V této osudné chvíli dostal do svého srdce čisté a jasné ubezpečení, že misie je jeho pravým osobním povoláním. Daniele si tak nejen potvrdil předchozí hnutí, ale dostal i novou dávku zapálení se pro věc. Otec Maraniho ho v jeho rozpoznání podpořil a sám se nabídl, že osobně dá na rodiče pozor.

Když zpětně svatý Daniele na tuto dobu vzpomínal, uvědomil si, že v těchto dobách se proměňovala jeho původní romantická chlapecká touha stát se mučedníkem, v mnohem hlubší a čistší povolání stát se misionářem Afriky.

V září roku 1857 se tedy šest misionářů, včetně Daniela Comboniho, vyplavilo lodí z italského přístavu Terst do Egypta. Jejich loď na chvíli zakotvila i ve Svaté Zemi, kde misionáři udělali kratší pout' k místům, kde žil a pracoval Ježíš Kristus. Poté se misionáři vyplavili do Egypta a pokračovali podél Nilu do centrální Afriky. Celkem tři měsíce trvala jejich cesta do súdánského Chartúmu (z Káhiry do Chartúmu cca 1600km). Přestože Daniele znal vodní živel od svého útlého mládí z jezera Garda, zdejší africké přírodní bohatství na něho dělalo silný dojem svou jinakostí, ale i nebezpečím a neprostupností. Z Chartúmu následovala další tři týdenní cesta do jižního Súdánu plavbou v tropických vedrech přímo do srdce misie Svatého kříže. Zde se misionáři ihned pustili do práce a přiložili ruku k dílu ve všech oblastech, jako zdravotníci, stavitelé, kněží, učitelé, ale i jako studenti, museli se totiž naučit domorodým jazykům, včetně arabštiny.

Když nastalo období dešťů všichni onemocněli. Po šesti týdnech zdejšího pobytu, jeden z Comboniho druhů pater Oliboni zemřel. Poslední slova, která pronesl snad zněla takto: „I kdyby zůstal pouze jeden z vás, nevzdávejte se! Bůh chce, aby tato misie a konverze Afriky pokračovala. Umírám s jistotou v tuto pravdu.“ Tato slova se Combonimu vryla do paměti a stala se neutuchajícím mottem v dalších nejistých budoucích letech, která měla teprve přijít. Často na ně vzpomínal a často na ně i odkazoval.

V tomto čase byli misionáři o novinkách v západním světě informováni sporadicky. Pouze občasné dostali poštu. V jedné z prvních přišlo smutné oznámení. Maminka Daniele Comboniho zemřela. Daniela to těžce zasáhlo. Jeho životopisci uvádějí, že přes všechnu bolest a smutek, si však byl zcela jasně vědom, že vše se děje podle vůle Boží a to ho prý uchovalo od výčitek svědomí, od myšlenek na zanechání misijního působení. Veřejně však pronášel obavy o osud svého otce.

V tomto období zde ve střední Africe působilo několik misionářů a mnozí z nich za to zaplatili životem. Viníky však nebyli nepokřtění domorodci, kteří by je krvelačně rdousili, ale převážně klima s nebezpečnými nemocemi, na které západní člověk nebyl zvyklý. Následující rok se proto misionáři z misie Svatého kříže rozhodli, když byli zesláblí malárií a tropickou horečkou, vrátit zpět do Evropy. To se psal leden roku 1859. Cesta zpět podél Nilu do Egypta trvala opět 6 měsíců a nebezpečím si nezdala s pobytem v centrální Africe. Sám Comboni byl na pokraji smrti. Ovšem, jak sám vzpomíná, i v tomto období přes všechna ta nebezpečí, přes všechny smrtelné nemoci, přes všechny nástrahy zdejšího klimatu, nechtěl nic jiného, nechtěl nad ničím jiným přemýšlet, než nad tím, aby se sem, do milované Afriky mohl opět vrátit. Což se mu také podařilo, několikrát, ale o tom až někdy příště....

Milí Semilané a další příznivci semilské čtvrti Vrabčák, tímto prozatím končím naše společné putování po stopách životního osudu našeho nebeského přímluvce a spojence svatého Daniele Comboniho. K jeho životu se vrátím někdy v příštím dílu Vrabčákovin. Tento životopis si klade za cíl jediné, seznámit nás s podivuhodným osudem jednoho zajímavého muže.

Jistě naleznete lépe sepsaný životopis, jistě naleznete lépe zdokumentovaný osud tohoto charismatického muže. Berte tedy prosím těchto zde sepsaných pár slov, mnohem více jako výraz lásky k nebeskému spojenci, než jako výraz pyšného předložení výsledků vlastního bádání.